

POSVÁTNÉ
LŽI
MINNOW
BLYOVÉ

STEPHANIE OAKESOVÁ

HOST

POSVÁTNÉ

LŽI

MINNOW

BLYOVÉ

STEPHANIE

OAKESOVÁ

POSVÁTNÉ
LŽI
MINNOW
BLYOVÉ

STEPHANIE OAKESOVÁ

Brno 2017

Copyright © 2015 by Stephanie Oakes

All rights reserved including the right of reproduction
in whole or in part in any form

This edition published by arrangement with Dial Books
for Young Readers, an imprint of Penguin Young Readers
Group, a division of Penguin Random House LLC

Cover photo © Katya Evdokimova / Trevillion Images

Cover design © Kristin Smith

Translation © Alžběta Kalinová, 2017

Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2017
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-137-7 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-138-4 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-139-1 (Formát MobiPocket)

*Věnováno mé mamince,
která mě naučila se o sebe postarat.*

*A všem bezrukým dívkám,
které se to musejí učit samy.*

KAPITOLA 1

Byla jsem celá od krve.

Přede mnou leželo tělo. Na kaši. Boty jsem měla nasáklé jeho krví. Podívala jsem se mu do očí, ale byly pryč, zapadlé za bledými víčky.

Do mrazivého vzduchu mi od úst stoupaly husté obláčky páry. A v každém tom vydechnutí se skrývalo porozumění tomu, jaký je to pocit někoho ovládat, ohýbat něčí tělo podle vlastní vůle.

Jestlipak se právě tak cítil i Prorok ve chvíli, kdy nařídil, aby mi usekli ruce?

Železný most nade mnou se rozdrnčel, jak po něm přejelo nějaké auto. Před žlutou září jeho světel padaly sněhové vločky velké jako lidské nehty a na tmavé obloze blikalo několik chladných hvězd. Chtěla jsem natáhnout ruku a začít sníh chytat do dlaní, jako když jsem byla malá. Ale hned jsem si uvědomila, že už žádné ruce nemám a že už mi ani není pět. Že ta dívka, kterou jsem bývala, je skoro mrtvá. Dřepla jsem si za hromadu sněhu a sledovala, jak rudá krev na zemi pomalu zamrzá. Najednou mnou projel chlad. Ještě větší, než jaký panoval venku. Větší, než jaký jsem kdy v životě okusila.

KAPITOLA 2

Přijela policie. Já je ale viděla jen jako rozmazané bílé obrysy duchů natěsnaných v úzkých modrých uniformách. Nějak jsem nedokázala rozeznat jejich tváře. Vždycky jsem zahlédla třeba něčí oko, potom nějaký nos, ale ty obrazy mi hned zase mizely, takže jediné, co jsem skutečně vnímala, byly jejich hlasy prodírající se světlem nového rána. To rozmlácené tělo naložili do sanitky, která se s jekotem rozjela pryč.

Policisté se mi snažili nasadit pouta na moje pahýly, jenže jim pokaždé sklouzla. Chladná ocel se mi zarývala do sotva zhojené kůže. Bolelo to tak, že jsem se kousala do rtu.

„A musíme jí vůbec dávat pouta?“ zamručel jeden z nich.

„Koukni, co udělala,“ připomněl mu druhý. „Neviděls to dítě? Vypadalo, jako kdyby ho přešel nákladák.“

„Ale podívej se, jak vypadá.“

Jen se na mě podívejte — na překřížených pažích mi chybí konce rukou, prsty, pěsti i nehty. Cokoli, čím bych se mohla bránit. Úplně jsem cítila, jak policisté přejeli pohledem po mých doma ušitých kalhotách a po

té nechutné, vytahané košili, kterou mi dal Jude a jež byla celá prosáklá krví.

Nakonec mi nasadili pouta nad lokty. Ten tlak mi málem vykloubil ramena, ale nekřičela jsem. Nevydala jsem ani hlásku. Měla jsem pocit, že už jsem toho napovídala dost na celý život.

KAPITOLA 3

Město jsem poprvé spatřila z policejního auta. Zírala jsem ohmataným okénkem na slunce mizející za budovami uvězněnými ve sněhu.

„Doufej, že to přežije,“ prohodil jeden z těch policistů a já najednou znovu uviděla toho kluka. Jeho rozmlácenou tvář a ústa plná sněhu. Tělem mi pořád ještě koloval adrenalin.

Dřevěné obklady i stropní panely na policejní stanici byly špinavé. Všude byl cítit lógr z kávy.

Policisté diskutovali, jak mi nejlíp odebrat otisky.
„Musíme to udělat.“

„Ale jak ji máme identifikovat, když nemá prsty?“
Jen tak, jakoby nic, vyslovili něco, co jsem cítila už celé měsíce, ale co jsem nikdy neřekla nahlas. Jeden z nich začal listovat policejní příručkou v naději, že tam najde nějaký vhodný postup, zatímco ten druhý mi oba pahýly

namočil do inkoustu a přitiskl je na papír. Dva zdeformované černé ovály na bílém poli.

„Vypadá to, že by nám měl stačit vzorek DNA,“ ozval se ten, který pročítal manuál. Zašmátral v jednom šuplíku, vytáhl z něj malý bavlněný čtvereček, rozložil ho a přidržel mi ho před ústy. „Plivni.“

„Vy chcete můj plivanec?“

„Prostě to udělej.“

Tak jsem shromáždila všechny sliny, které mi v ústech zbyly, a nechala je dopadnout na ten kus látky. Policista ho zavřel do malé plastové krabičky s posuvným víčkem a položil si ji na stůl.

Blesk fotoaparátu mě při focení na policejní snímky oslepil víc než jakákoli zář ohně. Zastínila jsem si oči paží a oni mě pak museli do té naprosto sterilní výlechové místnosti dovést poslepu. Když jsem pak konečně znovu otevřela oči, zjistila jsem, že mě postavili čelem k lůžku s podnožkami, umístěnému u kachličkami obložené stěny. Vedle něj ležel tác s kleštěmi a dalšími nástroji. Nějaká žena s tmavě blondátými vlasy mi položila ruku na rameno a zavedla mě k vyšetřovacímu lůžku. Vzepřela jsem se.

„To je v pořádku,“ začala mě uklidňovat. „Je to standardní postup v případech znásilnění.“

Dívala se na mě a já si představila, co asi vidí — vyhublou, špinavou holku bez rukou a v oblečení páchnoucím krví.

„J-já to nepotřebuju,“ řekla jsem, aniž bych se na lůžko podívala. „K ničemu takovému nedošlo.“

„Jsi si jistá?“ zeptala se a já se ošila pod jejím pátravým pohledem. Chtěla jsem se naštvat, ale místo toho jsem jen přikývla.

Potřebovala udělat fotky mých zranění, a tak mě odvedla k plastovému koši s oblečením barvy vody po umytí nádobí a nechala mě vybrat si spodní prádlo. Zvedla jsem jedny béžové kalhotky, a ačkoli jsem věděla, že jsou čisté, zdálo se mi, že si tak nějak ponechávají tvar jiných dívek, které tudy prošly přede mnou.

Za paravánem z modrého papíru mě vysvlékla z košile i kalhot, až mi nezůstalo nic než holá kůže, bosé nohy na kachlové podlaze, nahé tělo tak hubené, že připomínalo bílou tyčku. Takhle jsem ho ještě nikdy neviděla, tak obnažené, se skvrnami od zaschlé krve. Ona to nevěděla, ale ta krev nepatřila mně.

Ještě mi neřekli, jestli ten kluk zpod mostu zemřel.

Pomohla mi nasoukat nohy do kalhotek a zapnula mi podprsenku. Zatímco jsem se kroutila v tom těsném elastanu, zvedla ze země moje kalhoty. Z kapsy vyklouzl nějaký předmět a tiše dopadl na zem. Obě jsme na něj zíraly. Kostnatá ruka omotaná zlatým drátem.

„Co to je?“ zeptala se.

Zvedla jsem jeden ze svých pahýlů, aby pochopila.

Čelist jí spadla tak nízko, až se jí protáhly i pytle pod očima. Za vteřinku už ale zase nasadila normální výraz, přesně jako lidé z naší Komunity, když se stali svědky nějakého každodenního zvěrstva. Nijak zvlášť jsme se nad těmito věcmi nepozastavovali. Krávy potřebovaly podojit, čas běžel a někde neustále plakalo jedno z dětí volající jednu ze svých matek.

Policistka sáhla do druhé kapsy u kalhot, vytáhla mou druhou ruku a obě je položila na stříbrný tác.

„Přišijete mi je zpátky?“

Znovu se podívala stranou. „To nebude možné.“

„Proč ne?“

„Protože to jsou lidské ostatky. Podléhají určitým zákonům.“ Odkášala si. „Budou použity jako důkazní materiál, a až nebudou třeba, zpopelní je.“

„Zpopelní?“ vyhrkla jsem. To ne. Cokoli, jen to ne. „To nemůžete udělat. Jsou to *moje* ruce!“ vykřikla jsem a pokusila jsem se ji odstrčit. „Vraťte mi je!“

Ona ale zaťala ruku v pěst a zastavila mě. „Pokud mě k tomu budeš nutit, budu tě muset uklidnit.“

Pleť okolo úst měla plnou vrásek, jemných a hlubokých jako jehly. Když jsem přestala klást odpor, prostě ten tác zvedla a odešla s ním někam pryč. Za minutku se vrátila. Táč byl prázdný.

Tehdy jsem si uvědomila, že Prorok nebyl jediný, kdo byl schopen vzít mi ruce.

KAPITOLA 4

V policejním autě, ke kterému mě odvedli, už čekali ti dva policisté z dřívějška. Víčka se jim klížila únavou. Zrovna jedli něco z papírových sáčků. Jídlo, které jsem neznala, barevné a křupavé. Mastnýma rukama pochutinu svírali jako křehkou vzácnost, kterou se bojí rozbít.

Když dojedli, zmačkali papírové pytlíky, až to zašustilo, a zahodili je na zem. Sněhem zasypanými ulicemi jsme dojeli až k obrovské bílé budově. Říkali, že je to nemocnice.

Na vyšetřovně mi doktor pokynul, abych mu ukázala svoje pahýly, ale já je schovávala za zády, takže mi je jeden z policistů musel pod lampu natáhnout násilím. Lékař se zatvářil vážně. Měla jsem je pořád ještě umazané od inkoustu na odebírání otisků prstů.

Pak mě uspali a pahýly mi malými nožíky a jehlami otevřeli a obalili je zářivě bílou buničinou, prý dokud mi neodeberou kus kůže z nohy. Za několik dní se mě znovu chystali uspat nějakými preparáty zavěšenými v plastových sáčcích. Chvilí mi trvalo, než mi došlo, že mi neudělají nové ruce. To nejde, řekl mi doktor, jako bych byla retardovaná. Otočila jsem se ke stěně. Pálily mě oči.

Když jsem byla malá, věřila jsem na zázraky. Ale dnes už asi nevěřím.

Ráno za mnou přišla nějaká žena v kostýmku barvy lila, položila si na linoleum na podlaze aktovku a představila se mi jako mně přidělená obhájkyň. Pak usedla na kraj postele a pohlédla na moje pahýly schované pod vrstvou obvazů. Trochu jsem pod dekou poposunula nohy, abych jí udělala místo.

„Jmenuji se Juanita. A ty musíš být ta slavná Minnow Blyová, vid?“

Prohlížela jsem si ji přimhouřenýma očima.

„Jsem tu proto, abych ti zajistila řádnou obhajobu během procesu. A taky abych dohlédla na to, že budeš mít vše, co potřebuješ, dokud nepostoupíš do další fáze.“

„Co je další fáze?“ chtěla jsem vědět. „Vězení?“ O vězení jsem už slyšela. Prorok říkal, že je plné lidí, kteří jsou tak zkažení, že se jich nechtějí ujmout ani pohané. Jsou to vrazi andělů a popírači Boha. A někteří prý dovedou zabít jediným dotykem.

Juanita se nevesele usmála. „S tím si prozatím nemusíme dělat starosti.“

Vzala mě na procházku po nemocničních chodbách. Ty trepy z jehněčí vlny, které mi dali, když mi ukradli moje boty, hrozně klouzaly. A jakmile jsem ušla víc jak deset kroků naráz, začalo mě něco pálit v hrudi.

Napadlo mě, co to asi mám v plicích, že se mi dýchá tak špatně? Krev? Kouř? Nebo něco horšího?

Juanita se zeptala, jestli mě nemá podepřít, ale já zavrtěla hlavou. Opřela jsem se ramenem o stěnu a opatrně si před sebou přidržovala ty koule z obvazů.

Zastavily jsme se u okna s okenními tabulkami z plastu. Ztěžka jsem oddechovala a paže se mi třásly. Venku se někde v dálce jako špinavý mrak vznášel nad zemí chuchvalec prachu. Vypadal jako nebe, do kterého nikdy nikdo nechtěl jít.

„To je vše, co z Komunity zbylo,“ řekla Juanita. „Oheň už sice uhasili, ale vzduch je v zimě tak stojatý, že v něm kouř zůstal viset. Říkají, že než se úplně rozfouká, potrvá to celý měsíc.“

„Nevíte... nevíte, jestli tam někdo zemřel?“ hlesla jsem.

Juanita se obrátila ke mně. „Zatím našli dvě těla, ale všechno je pod sněhem. Pořád ještě pátrají.“

„Už pojďme,“ řekla jsem. Odšourala jsem se od okna, ačkoli mi plíce ještě hořely.

Sestry mi píchaly morfium a dny začaly splývat dohromady. Předě dveřmi mého pokoje jsem zahlédla stín nějakého policisty, který tam držel hlídku. Ta jeho silueta mě skoro utěšovala. Kdykoli se mi v hlavě zjevil Prorok, sekera a pěti těch mužů, stačilo se jen zadívat na jeho modré rameno a uklidnila jsem se.

Věděla jsem, že jen hlídá, abych neutekla, ale říkala jsem si, že stejně tak se postará o to, aby ke mně nikdo nepronikl.

Obden za mnou chodila rehabilitační sestra, která mě měla naučit, jak žít bez rukou.

„Zpočátku to nebude snadné,“ řekla mi a já přikývla, jako by mě to samu nikdy dřív nenapadlo. „Dokud se nenaučíš zvládat všechno sama, budeš se možná muset spolehnout na pomoc ostatních.“

Pak položila na zem tepláky a naučila mě, jak si je pomalu natáhnout na nohy. Pahýly jsem měla ovázané pružným obinadlem a při každém pohybu mi kostmi projela příšerná bolest, nakonec se mi ale podařilo natáhnout si tepláky až přes kostnaté boky.

Řekla mi, že až se mi pahýly zhojí, svaly na nich se zúží a na několika místech se semknou k sobě. A že potom budou fungovat jako velké prsty a ruce mi skoro nebudou chybět.